

Streda 6. týždňa

Mk 8,22-26

Uhol pohľadu

Nechat' sa uzdravovať Ježišom, aby náš pohľad na ľudí bol Boží

Na každú vec sa dá pozrieť minimálne z dvoch strán. O jednom a tom istom človeku dvaja sa môžu vyjadriť rozdielne.

Stali sme sa svedkami zvláštnej udalosti v Ježišovom živote. Po prvýkrát sa mu “nepodarilo” uzdraviť chorého na prvýkrát. Vari bol Ježiš prislabý na uzdravenie slepého? Alebo zapochyboval a slepca neuzdravil na prvý raz? Ved' učeníkov, ktorí nevedeli uzdraviť posadnutého chlapca nazval neveriacim a skazeným pokolením (*porov. Mt 17,17*).

Kam teda Ježiš svojim zvláštnym počínaním mieri? Nie, Ježiš nezapochyboval ani nebol slabý, len nám chce dať novú lekciu v Božej škole. Chce nám ukázať, že uzdravenie nášho vnútorného zraku, zraku nášho srdca sa uskutočňuje postupne.

V počiatkovej fáze nášho duchovného rastu máme tendenciu pozeráť na ľudí čiernobielo, škatuľkovať ich: tento je dobrý a tento zlý, a to vo všetkom. Podobáme sa slepému, ktorý síce tvrdí, že vidí ľudí, ale súčasne sa mu zdá, že chodia stromy (*porov. Mk 8,24*). Aj my vidíme ľudí, ale vnímame ich podľa našej, rôzne prekrútenej šablóny, podľa prvého dojmu, sympatie a pod. Čím sme starší vekom, zrelší v duchovnom živote, stále viac si uvedomujeme, že život nie je taký strohý, ale farebný a zložitý. Poznávame, že ľudia majú dobré aj zlé vlastnosti, a to zmiešané. Každý má dosť chýb, aby na sebe pracoval, ale aj mnoho dobrého, ktoré môže darovať. Uvedomujeme si, že rýchle a unáhlené posudzovanie ľudí sa nevypláca. Ved' si len spomeňte na toľko svojich omylov. Čím viac poznávame Ježiša, tým je nám bližší jeho pohľad na veci, udalosti a ľudí. Sme opatrnejší v odsudzovaní, ale aj v chválení, lebo nie je všetko zlato, čo sa blyští.

Istý rabín sa raz opýtal nábožného Žida: „Kedy sa končí noc a začína deň?” Opýtaný sa pokúšal nájsť nejakú odpoveď: „Možno vtedy, keď na nebi vidno prvý záblesk slnka? Alebo, keď je možné rozoznať človeka od krikov?”

„Nie!,” povedal starý rabín. „Deň sa začína vtedy, keď dokážeme v tvári každého človeka poznať svojho brata a sestru. Dokiaľ to nevieme, panuje v nás noc.”¹

Áno, dokiaľ nevidíme v každom človeku svojho brata a sestru, sme ešte stále slepí, stále vidíme, „*akoby stromy chodili*” (Mk 8,24).

Ako rýchlo postupujeme v duchovnom raste, závisí od našej ochoty nechať sa Ježišom uzdraviť a pretvoriť. Ak sa snažíme pravidelne si spytovať svedomie a byť pravdiví voči sebe, náš pohľad na seba a aj na iných sa zreálnuje. Stávame sa milosrdnými, lebo aj my sme okúsili milosrdenstvo. Ježiš nás vedie za ruku do ústrania, „*za dedinu*” (Mk 8,23), aby nás uzdravil, aby nás premenil – ako píše sv. Marek, poslinil nám oči a vložil na nás ruky (porov. Mk 8, 23). Nie rozhovory o Ježišovi, o ľuďoch nám pomáhajú rásť, zvlášť nie vtedy, ak sa menia na posudzovanie a ohováranie, ale zotrvávanie v tichosti s Kristom v modlitbe.

Zastavme sa dnes na chvíľu v ústraní s Ježišom a prosme ho, aby uzdravil náš pohľad na seba a iných, aby sme hľadeli nie očami odsudzovania, ale Božími očami lásky. Lebo pravdivo vidíme iba čistým srdcom.

Amen.

---

¹ Porov.: WOJTOWICZ, K.: *O kázni a dáždnikoch*. Bratislava : Lúč, 1992, s. 30
